

HET BEVEL VAN DE KOLONEL

In een woning aan de Amsterdamse Prinsengracht stonden drie jongens stijf rechtop. Alle drie droegen ze een broek met duidelijke naden en hun pinken lagen daar zuiver verticaal tegenaan. Ze stonden in de vorm van een driehoek die gelijkbenig zou zijn geweest als de jongen rechtsachter niet te veel buik had gehad. Hij had enkele minuten geprobeerd die buik in te houden, maar liet opeens met een nauwelijks hoorbare zucht een liter lucht ontsnappen. Meteen erna kwam de buik centimeters naar voren waarna de jongen een stapje naar achteren deed en de vlekkeloze formatie net genoeg verstoorde om een man die met een rotan stokje zwaaide te doen grommen.

De man was lang en mager en bezat een snor waarvan de punten opzij wezen, waardoor ze volkomen parallel lagen met de mond die weinig meer was dan een streep.

Na een korte stilte die zo diep was dat de jongens al hun spieren spanden om niet te hoeven bewegen, zei de man: ‘Waarom sta jij niet stil, vlegel?’

‘Omdat ik een buik heb, kolonel,’ zei de jongen. ‘In de houding staan met een buik is geen doen, vandaag de dag.’

De man keek een ogenblik verward en zei dan: ‘Vandaag de dag? We hebben het over gisteren, niet over vandaag. Je moet beter opletten.’ Hij hief het stokje en prikte in de buik van de voorste jongen. ‘Vertel, wat hebben jullie uitgespookt en waarom staan jullie hier?’

‘Omdat we moesten, pa. Kolonel. Omdat u zei: daar staan en in de houding. We doen het niet voor onze pure pret.’

‘Als het lang duurt, ga ik muiten,’ zei de jongen

linksachter. ‘Ik krijg kramp in mijn linker pink.’

De jongens rechtsachter schoot in het soort lach dat langzaam begint, maar steeds sneller en harder wordt en twintig seconden later was van enige formatie geen sprake meer.

‘Het werd tijd,’ zei Bob Evers (de jongen linksachter) terwijl hij over zijn haren streek.

‘Hoogste tijd,’ zei Arie Roos (de jongen met de buik) die snel een hand tegen zijn mond drukte toen zijn lachen overging in gehik.

Jan Prins, de jongen die de punt van de driehoek had gevormd, trok een stoel bij en ging zitten. Het was duidelijk dat ook hij iets wilde zeggen, maar hij sloot zijn mond na

een lang, waarschuwend gesis van een vrouw die in een hoek van de kamer op een poef zat.

Ze had een mopsneus en de ene wenkbrauw zat iets hoger dan de andere waardoor het vaak leek of ze op het punt stond te grinniken. Ditmaal was daar geen sprake van. Haar stem klonk scherp toen ze zei: ‘Is het weer zo? Even doen we serieus en dan begint het theater.’ Ze wees met een vinger waaraan een scherpe nagel zat naar Arie en Bob. ‘Zitten jullie. Naast Jan. En monden dicht.’ Ze sprak minder blafferig dan de kolonel, maar ze bereikte meer. Zonder iets te zeggen, trok zowel Arie als Bob een stoel naast die van Jan.

‘U ook even stil, kolonel,’ zei de vrouw. ‘Ik wil rust in dit huis. Niet lang, want dat lukt toch niet, maar minstens vijf volle seconden.’ Ze telde af door vingers op te steken en toen er vijf de lucht in priemden, zei ze: ‘Wat een weldaad, dit zouden we vaker moeten doen. Kolonel, ga nu alstublieft ook zitten en leg dat stokje weg, want ik

krijg de kriebels van dat gezwaai. U lijkt wel een dirigent die niet weet met welk muziekstuk hij bezig is. Leg maar neer, we hebben dat ding helemaal niet nodig.’ Ze stond op en gaf de poef een duw. ‘Dat ding ben ik zat. Ik wil ook een stoel, de goede uit de kamer hiernaast. Jan en Arie, haal hem. Bob gaat met mij mee naar de keuken, want ik wil thee. Met een Lange vinger. Als we de thee op hebben, praten we verder, netjes en ordentelijk en niet voor onze beurt.’ Ze keek de kamer rond en knikte tevreden. ‘Wat een rust. Laten we proberen het zo een poosje te houden.’ Ze deed een greep in een kastje en pakte een krant. ‘Deze is van vanmorgen. Kolonel Prins, als u wilt, kunt u lezen tot de thee er is.’

‘Maar ..., maar ...,’ zei de kolonel sputterend. ‘Die heb ik toch vanmorgen al gelezen, Marianne?’

‘Voor een deel,’ zei de vrouw. ‘U doet er altijd minstens twee uur over en de jongens kwamen al na drie kwartier binnen. Leest u nou maar, dan hoef ik niet om de twee minuten deze kamer binnen te stormen om protesten en aanvallen van humor te smoren.’

‘Zo,’ zei Marianne toen de thee op was en Arie de laatste Lange vinger had weggewerkt. ‘Ik begrijp dus dat ik helemaal geen huis heb geërfd van mijn neef Maikel Landleben.’ Ze keek naar Jan en hij was degene die antwoord gaf.

‘Dat weten we niet zeker. Niet voor de volle honderd procent.’

Marianne trok haar neus op. ‘Voor hoeveel procent dan wel? Negenennegentig of anderhalf? Hoe kun je een huis erven van iemand die dat huis niet in eigendom heeft?’

‘Dat kan ook niet,’ gaf Jan toe, ‘maar zolang we niet

zeker weten van wie het huis is, kunnen we weinig over de erfenis zeggen.’ Hij ging rechtop zitten en keek snel naar Bob en Arie. ‘Iedereen kan wel zeggen dat hij een huis bezit, maar zolang we geen bewijs hebben gezien, twifelen we.’

Marianne legde een vinger tegen haar wang. Daardoor werd de wenkbrauw die het laagst zat omhoog gedrukt waardoor beide wenkbrauwen precies in elkaars verlengde kwamen te liggen. Ze kreeg er een ander gezicht door, vond Jan, gewoner en een stuk minder boeiend. ‘Alle verkopen van huizen worden vastgelegd in het kadaster,’ zei hij. ‘Daar kun je zonder veel moeite in kijken en toen we dat deden, zagen we dat het huis in Odilia-peel nog steeds op naam staat van uw neef Maikel Landleben.’

‘Dus ...’

‘Niets, helaas. Of niet veel. Toen u naar Odiliapeel was gereisd om uw huis te bekijken, werd u weggejaagd door een grote man. We kwamen er achter dat hij zich Rafael Dupont noemt. Dat is niet zijn echte naam, want hij heet Fons VandenBrugghe en hij wordt door mensen die hem kennen Fons de Schilder genoemd. De naam Dupont heeft hij in het buitenland opgedaan. Hij schildert graag en goed, maar hij mist wat kunstenaars nodig hebben: het talent om iets creatiefs te maken. Hij schildert beroemde werken na, zoals de Mona Lisa en de Nachtwacht en dat doet hij volgens ons perfect.’

Marianne stak een hand op. ‘Wat heeft dat met mijn erfenis te maken?’

‘Een hele hoop. Rafael Dupont schildert dus beroemde werken na, maar hij doet ook nog iets anders. Hij maakt afbeeldingen van sigarettenmerken, maar dan zonder de

waarschuwing die op de pakjes hoort te staan, u weet wel: dat sigaretten slecht zijn voor je gezondheid. Hij maakt niet alleen de afbeeldingen, maar hij drukt ze ook af op pakjes die hij vult met sigaretten die hij op de zwarte markt verkoopt.’

‘Dat weten jullie zeker?’

‘Heel zeker. We hebben de pakjes gezien, de tabak voor de sigaretten en de sigaretten zelf. Het meeste werk laat Dupont doen door werknemers uit Roemenië, maar hij heeft de leiding.’

‘Wist mijn neef daarvan?’

‘Vrijwel zeker. We denken dat hij met Dupont samenwerkte. Ze waren vrienden, maar ze kregen ruzie en uw neef verdween uit het zicht van de mensen die met Dupont samenwerken. Hij zou naar Limburg zijn gegaan.’

Marianne keek ernstig. ‘Voor zover ik weet, komt hij daar vandaan. Hij is in de buurt van Aken geboren, dus dicht bij Limburg. Ging hij daar wonen?’

Jan spreidde zijn handen. ‘Dat weten we niet zeker. Hij ging weg en Dupont bleef in Odiliapeel. We denken dat Dupont en uw neef ruzie kregen om het huis. Uw neef zou het hebben verkocht aan Dupont en daarbij is ergens iets fout gegaan, iets met geld.’

‘Of met het kadaster?’ vroeg Marianne nadenkend. ‘Ik snap nog steeds niet hoe je een huis kunt bezitten dat bij het kadaster op naam van een ander staat.’

Jan keek naar Bob die het moeiteloos overnam. ‘Dat snapten wij ook niet en daarom heb ik met Melchior Stayer gebeld, een van de advocaten van mijn